

NORMAL

Peripatètica

Van nàixer bessons, en una d'aquestes casualitats de la vida, tan freqüents. Els pares eren com qualsevol altra parella, s'estimaven, es barallaven alguna que altra vegada, però dins de la normalitat. I tothom pot pensar que els bessons haurien de tindre la mateixa bona vida, també dins de la normalitat. Que amb la mateixa educació i vivint al mateix món arribarien ambdós tan lluny com volgueren.

Des que eren petits, veien els mateixos dibuixos a la televisió i jugaven als mateixos jocs, encara que cadascú amb els seus ninots. Quan ja eren a escola, un d'ells, el major per un minut, era molt bo en els esports, no com l'altre, que era millor en els estudis i no tenia gaire interès pel futbol per dues raons: no jugava massa bé, però quan ho intentava, els altres xiquets eren molt durs i acabaven dient-li que plorava com una nena quan el colpejaven.

Anys després i encara a escola, els bessons van veure una pel·lícula a casa que els canvià la vida. Tractava d'uns guerrers de l'espai que lluitaven amb espases làsers. Van quedar al·lucinats i, al dia següent, anaren a l'escola disposats a jugar amb els seus amics a guerrers de l'espai. Però només deixaren jugar al germà gran i l'altre no entenia per què no podia ser un guerrer com ells.

Passà el temps i ja eren a l'últim curs de l'escola abans d'anar a l'institut. Els bessons, encara que tenien una bona relació, no estaven junts a classe, cadascú tenia els seus amics. Parlaven d'aficions i temes diferents, cada grup. Però tampoc no es portaven malament.

Arribà aqueixa època on vénen tots els canvis i t'arrosseguen sense adonar-te'n: ambdós bessons havien fet noves amistats, perdut unes altres i cadascú visqué la pubertat a la seua manera. En el tercer curs de l'ESO anaven a la mateixa classe i donaven exactament el mateix. Els dos germans eren bastant intel·ligents i treien les millors notes de la classe. En el quart curs van haver de decidir el que més els agradava estudiar: ambdós anaren a ciències.

En el primer curs de batxillerat sortien de festa els dissabtes; encara que cadascun d'ells anava amb el seu grup d'amics als mateixos llocs, el germà gran no tenia tanta pressió dels pares per no tornar tard com tenia el petit. Als dos germans els fastiguejava haver de vindre-se'n els dos junts, l'un acompanyant l'altre quan encara festejaven els seus amics. Però no se'ls passava pel cap fer-ho d'altra manera.

Una nit de festa, cada germà va fer més o menys el mateix, cadascun a festes diferents. Al gran el van felicitar els seus amics, el seu pare s'assabentà d'alguna cosa i somrigué i les xiques li van demanar el número al germà petit. Aquest, però, fent el mateix en una altra festa, va perdre una amistat, a classe es reien d'ell per l'esquena i de cap manera podia permetre que els seus pares s'assabentaren del que havia fet. A més, els xics de classe es burlaven d'ell i una altra vegada no entenia per què ell no podia fer coses que el seu germà sí.

Naturalment, els anys continuaren passant i els bessons buscaven treball. Tots dos presentaven els currículums als mateixos llocs, amb alguna diferència. El germà gran, que anava una mica fluix en l' anglés, causava bona impressió de totes maneres a la majoria d'entrevistes i, encara que no aconseguia els treballs, no es rendia mai. El germà petit, amb un bon nivell d'anglès, se sentia

encara més petit quan sortia de les seues entrevistes, per a les quals havia de tindre molta cura de com vestia i com es pentinava, més del que posava al seu currículum. Una ocasió sortí de l'entrevista amb fàstic i ganes de plorar, i quasi pensà en denunciar l'empresa, encara que no serviria de res.

Més temps passà, com les amistats, les parelles i tot el que ve i va a la vida.

I seguiren passant els anys. Fins que s'aturaren. La vida del germà petit, que dins de la normalitat era bona, acabà de sobte una nit en què la seua ex parella l'esperava a casa amb un ganivet a la mà. I aquesta persona, que semblarà un boig, una persona gens normal, era també un membre normal de la societat, amb amics, família i cotxe, com qualsevol altre individu. El germà gran, que ja contava 36 anys de vida, se sentí impotent. La persona que li arravatà al seu germà s'havia suïcidat tot després i no podia fer més que plorar.

Potser cal deixar clar, per fi, que el germà petit nasqué sent xiqueta. He tractat d'ocultar aquest fet directament parlant del germà petit en masculí, encara que a vegades s'ocultava tot sol, perquè quan fem el plural s'amaga la part femenina del conjunt.

És molt probable, quasi segur, que si no fos dóna, la vida de la germana petita no hauria acabat als 36 anys. Si no fos dona no hauria eixit d'una entrevista amb ganes de denunciar l'empresa perquè l'entrevistador la mirava de dalt a baix bavejant. Si no fos dona no hauria perdut amistats per fer el que volia a una festa amb altres xics, i els xics l'haurien felicitada com van fer amb el seu germà. Si no fos xica no hauria d'acompanyar-la el seu germà a casa de nit, perquè no tindria por que la seguiren o li assetjaren. Si no fos xiqueta no li haurien dit que no podia jugar a guerrers perquè a la pel·lícula que li agradava

no eixien xiques lluitant. Li deien que plorava com una nena perquè, efectivament, era una nena, i desgraciadament això determina molt del que ens ocorre en la vida. Com que era xica, sí entenia per què no podia fer certes coses.

Quan he dit que el germà petit va nàixer xiqueta, de segur heu pensat que és normal que li passés tot això. A moltes els passa.

I aquest és el problema: no ha de ser normal.